

7.7.2019, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Hospodin je dobrotivý, přímý, proto ukazuje hříšným cestu. On pokorné vede cestou práva, on pokorné učí chodit po své cestě. Všechny stezky Hospodinovy jsou milosrdenství a věrnost pro ty, kteří dodržují jeho smlouvu a svědectví. Pro své jméno, Hospodine, odpusť mi mou nepravost, je velká. (Ž 25, 8-11)

PÍSEŇ 161 tebe bože chválíme, 549 chvaliž hospodina,

VSTUPNÍ MODLITBA

Panovníku Hospodine! Připomínáme si veliké skutky tvého milosrdenství a chválíme tě za všechna tvá dobrodiní. Naše chvály však bývají zmatené, protože nám není vždy jasné, kterých tvých dobrodiní jsme svědky. Nevidíme svět, který jsi podivuhodně stvořil a ve kterém se nic nevymyká tvé vládě. Nevidíme tvé mocné skutky. Snad kdysi dávno ses tak projevoval, ale dnes o nich nevíme. Cítíme sílu zla i svou bezmocnost. Jsme unaveni a plní výčitek, protože se nám zdá, že jsme byli o něco ochuzeni a že nám mnoho chybí. Prosíme, probud' nás, oslov nás svým Duchem. Otevři naše oči a uši, srdce a mysl, abychom viděli tvého Krista. Přej nám tu milost – jinak zahyneme ve své ustaranosti a ve svém pachtění. Přej nám své Slovo a zachovej nás při něm. Amen

I. ČTENÍ / Ez 34, 11-12.15-16

PÍSEŇ / 171 bud pánu čest, 623 důvěřuj se v pána, 635 tvá pane láska, 638 díky,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Hospodine, Spasiteli světa a náš Pane! Ty jsi poslal svého Syna, aby každá duše našla domov, každý tvor, aby ti v radosti vzdal chválu. Proto tě prosíme: Zůstaň svou pravdou se vší svou církví na zemi. Přej jí své Slovo, rozmáhej v ní lásku, neodpírej jí dary svého Ducha. Probouzej v každém jednotlivém společenství touhu po jednotě v lásce i v pravdě. Zůstaň svou láskou se všemi, kteří jsou nešťastní, trápí se v nemoci, naříkají nad smrtí svých blízkých. Prosíme, pomoz jim, zastaň se jich, vysvobod' je. Zůstaň svým pokojem při těch, kteří vládnou tomuto světu a formují myšlení mnohých. Prosíme za představitele velmocí i starosty těch nejmenších sídel. Probouzej ve všech touhu po pokoji i spravedlnosti, uč novináře mluvit pravdu a nedovol, aby jakékoliv sobectví vedlo k růstu násilí, militantnosti a touhy po odplatě. Vysvobod' své stvoření z ruky diktátorů, uč nás toleranci i ochotě odpustit. Zůstaň svým Duchem s naším sborem, podpírej kazatele i presbytery, potěšuj rodiče, vychovej děti, zastaň se vdov a sirotků, buď se všemi, které máme v nemocnicích a ústavech. Buď se všemi našimi milými v blízkou i v dále. Dej, ať všichni rosteme v jedno tělo, jehož hlavou je tvůj Syn Kristus. V jeho jménu k tobě ještě společně voláme: Otče náš... Amen

III. ČTENÍ (POSLÁNÍ) 1Pt 5, 1-5

Požehnání: Přivlastněme si Boží požehnání: Hospodin ti požehnej a opatruj tě. Hospodin rozjasni nad tebou svou tvář a buď ti milostiv. Hospodin obrať k tobě svou tvář a obdař tě pokojem. Amen. (Num 6,24-26)

PÍSEŇ 482 jak rozkošné a milé,

N. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) / Lk 15, 3-7

Milí přátelé z Daňkovic, Borovnice, Telecího i ze Březin,

všichni jsme ztraceni. V tomto širším světě, kterému je čím dál těžší porozumět, který po nás vyžaduje stoprocentní pracovní nasazení, kde se počítá jen výkon, tomu odpovídající výsledek a s tím související mzda. Ve světě, ať už v tom velkém a společném či těch našich malých a osobních, které však spojuje náš a můj úspěch, kterého však lze dosáhnout často jen a pouze poměrně tvrdou a vytrvalou prací. Pracuji, abych žil a žiju, abych pracoval. A tak jsme všichni poměrně dost přepracovaní, už ze všeho taky pěkně unavení a vůbec to s námi jde občas z kopce. Zkrátka jsme všichni ztraceni.

A ještě se po nás chce následující věc: v podstatě všeho nechat, všech těch devadesát devět ovcí a tím i svou dosavadní práci, navíc klidně někde v pustině a jít za tou, která se ztratila, která někde zabloudila a hledat, dokud ji nenaleznu, což taky může trvat pěkně dlouho. Což v praxi znamená si ke své pracovní činnosti a nasazení přibrat ještě něco navíc, něco společného, co by vlastně bylo úkolem nás všech a hledat ty, kteří mezi námi nejsou a mohli by být a vracet je tam, kam by i patřili, aby i nás tu mohlo být ještě o něco víc a naše radost z dosaženého společenství tím vzájemnější. Abychom se mohli radovat z toho, kdo všechno opět a zas přišel mezi nás.

Tak jednoduché to však nikdy nebylo, není ani nebude. Lidských, ale i těch Božích zájmů je mnoho a my často musíme obstát v poměrně široké konkurenci všech jiných pravd, než jaká má nás, všech jiných činností a aktivit, než jaké by jinak patřily k životu klidně i každého člověka, proč ne. A hlavně všech jiných postojů a názorů, pohledů, účastí a zájmů, kterých je mnoho. Lidský život vůbec není jednoduchý a je nutné jej i takto chápat. Když navíc víme, že to ani s námi není tak jednoduché, a i my sami bychom potřebovali obstát. Stát se těmi omilostněnými hříšníky a být přijati i tam, kam občas vůbec není snadné zapadnout. I my sami se stát těmi, pro koho si jeden pastýř dojde a když ji nalezne, vezme si ji s radostí na ramena, okamžitě všechny svolá a řekne jim: podívejte, tady ji mám. Takových lidí je totiž jen v našem okolí asi sto čtyřicet ze sto šedesáti šesti, u vás tak sto dvacet ze sto čtyřiceti, když už jsme teda u toho počítání a někde jinde ještě víc nebo spíš míň.

Důležitý však je ten zájem. Že číslo je jen jakýsi obraz o celku a údaj do statistiky, ale tady jde přece o jednoho každého z nás. O to, že i nás devadesát devět je schopen pastýř opustit a hledat tu jednu jedinou ztracenou. I když tuhle mi do kazatelské stanice v Pusté Rybné přišlo najednou asi třicet lidí, a to se už opustit nedalo.

Důležitý však je ten zájem. O jednoho každého z nás, o každou potenciální či reálnou, budoucí i bývalou, současnou i minulou

ovci, která se buď jen někde ztratila anebo ji ztratil někdo jiný anebo někam zabloudila anebo jsme se jí ztratili my. Jedna ovce, kvůli které se jde málem až na konec světa, dokud ji nenalezne. Jedna ovce, která se mi ztratila a možná proto, že jsem udělal něco špatně, třeba jsem ji neuhlídal anebo ještě něco horšího a teď ji musím zase najít. Jedna ovce, která stojí víc než těch devadesát devět spravedlivých, ovce, která se pro jednu minula cíle, jímž bylo podle všeho to stádo, aby pak z ní byla o to větší radost, že se zase našla. Ovce, kterou jsme možná tak trochu my všichni, kteří potřebujeme znovu-nalézt smysl našeho stáda, abychom do něj mohli být znovu navraceni, abychom se mohli opět radovat z toho, kdo zas přišel mezi nás.

A tak stále dokola, dokud nebude opět plný kostel i náš zpěv bude znít hned trochu jinak, sbírky do košíku i saláry do pokladny se jen pohnou a všichni lid se k tobě zase navrátí. Zatím jsme však stále u toho, že hledáme a už to trvá dlouho a my pořád hledáme. Tu faráře, tu sbor, tu lidi, tu peníze na opravy, tu chuť či nadšení pro společnou věc. Hledáme, dokud nenalezneme. Hledáme, abychom i my mohli být nalezeni. Cestu, která by nás vedla třeba k porozumění jedněch k druhým. Proč a kam se nám ztratila ta jedna ovečka a proč a kam až bychom měli zajít i my, abychom ji znovu-našli. Cesta, která potrvá ještě dlouho a kdo ví, kam nás až zavede.

Ale dost nařikání nad stavem unie a podívejme se konečně na to, co nám podobenství o jedné ztracené ovci klade naléhavě za otázky či podněty k tomu, o čem nás vlastně nutí přemýšlet. O radosti přece, o radosti nad tím, že se zase vrátily staré časy a konečně bylo líp, o radosti nad tím, že taky někdo jiný činí pokání, a nejen my sami, o radosti, která přesahuje všechny lid a nutí nás podívat se na celou tu situaci ztrácení, hledání i nalézání ještě trochu jinak.

Pokání totiž potřebujeme my všichni, nejen ta jedna ovce, která se ztratila, ale my všichni, kdo si myslíme, že je všechno v pořádku a vlastně se nic neděje, nemusíme se o nic starat ani nikoho hledat, už protože máme přece vše jisté. Jenže nemáme. To krásné a nejpodstatnější, jak se dnes všude říká, leží ještě někde mimo nás. Nejen v radosti nad jedním znovunalezeným hříšníkem, který pokání činí ani nad tím, co si myslíme, že nepotřebujeme, protože už to máme, ale, a především nad tou Ježíšovou výzvou radovat se i z potenciální maličkosti. Radovat se z toho, že mám za čím a za kým jít, že ho mám kam pozvat, že se s ním mám o čem bavit, že ho mohu hledat a třeba i najít, že se spolu můžeme potkat a mluvit o tom, co máme společné. Radovat se z toho, že si můžeme povídat a hledat přitom pravdu, kterou je už jen to, že jsme tady.

Jsme tady a teď radující se z té poznané pravdy, kterou je náš společný Pán a Bůh a třeba i příslušnost k jednomu stádu, zvoucí se

církev a můžeme společně slavit, bouchat šampaňským a rozlévat víno a mít radost z toho, že se i nebe a v nebi nad námi všemi radují. Radují se z toho, že víme o svých hříších a vinách, že nás to i spojuje, a že společně můžeme držet toho, že to i Pánu Bohu takhle stačí. Že nejsme ti spravedliví, co bychom s tím taky dělali, že nás není ani devadesát devět, i když mohlo by být, že ani ten farář už nemá kázání tak svižné a vtipné, jako dřív, a že nás těší každá znovu-nalezená duše, která může nalézat i nás, kteří už jsme jiní, spontánnější a veselější, nad ničím se nečertíme a jsme tu i pro ty, kteří třeba zrovna někde bloudí. Ale že i my jsme často taková ztracená ovce, která potřebuje, aby nás někdo zachránil a přivedl zpět do stáda, a dal nám třeba znovu-nalézt i kýžený smysl našeho dosavadního pachtění. Smysl toho, proč jsme vlastně tady a probudil by nás k novému životu, který začíná právě teď a právě tady. Znovu-nalezením ztracenému smyslu našich existencí uvnitř většího a širšího celku, než jsme my sami, celku, který nemusí být jen lidský, ale i Boží, kam chodíme nejen kvůli sobě, ale i těm druhým, abychom se třeba právě my mohli stát tou stou ovcí. A nemuseli bychom počítat jen těch devadesát devět. A já vím, už je to únavné poslouchat stále jedno a to samé, už bychom si taky potřebovali odpočinout a nabrat sil k dalšímu naslouchání, ale Ježíšova výzva radovat se nad tím, kdo právě činí pokání, nad každou ztracenou ovcí je silná.

Je to celé totiž právě naopak. Neradujeme se z toho, kolik nás je, i když taky někdy, radujeme se z toho, že si můžeme vzájemně odpouštět, že i nám Bůh odpouští všechny nepravosti a vede nás k věčnému životu, k nebeské hostině v jeho království a do společenství ospravedlněných, nikoli spravedlivých, jeho pouhou milostí, nikoli našimi skutky. Radujeme se z toho, že tu vůbec můžeme být a současně z Ježíšem nastolené otázky po dobrém pastýři.

Jednal bys stejně jako on, nebo by tě od podobného jednání odvedly úvahy o obtížích cesty, o malé pravděpodobnosti, že ovci najdeš? Když pochopíme nejen rozumem, ale i srdcem, že nemůžeme nechat zatoulanou ovci, i když máme devadesát devět těch, které se neztratily, pochopíme, proč Pán Ježíš přijímá hříšníky a hledá je. A proč právě pro hříšníky je cesta otevřená, zatímco těm devětděsáti se spíše uzavírá. Proč je tu právě pro nás a proč právě my máme tu výsadu, že i Pánu Ježíši můžeme říct, tady mě máš.

Pán Ježíš je tu právě pro ty ztracené. Pro ty, kteří někoho ztratili či jsou sami ztraceni, pro ty, kterým se ztrácí smysl, pro ty, kteří hledají a nemohou najít. A je tu i pro mě, který často nevím, kudy kam a potřebuji poradit. A je tu i pro vás, kdo to naopak víte, jen vás váš farář a bratr v Kristu občas znejišťuje, jestli třeba jdeme správně.

PÍSEŇ / 442 pane dnešek je den chvály, 452 za dar slova,